

מאמר הבטחות ונחמות שבקללות דמשנה תורה

א רבי שמעון בן יוחאי אָנֹל בִּלְיָה וְעָרַק לְמַדְבְּרָא דְלוּד, וְיִאֲתַנְגִּיזי בְּחַד מְעַרְתָּא, הוּא וְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִייה. אֲתַרְחִישׁ לֹון נִיסָא, וְיִנְפַק לְהוּ חַד חֲרוּבָא, וְחַד מְעַיְנָא דְמַיָּא. אֶכְלִי מֵהֵהוּא חֲרוּבָא, וְשִׁתָּאן מְאִינון מִיין. הָהוּ אֵלְיָהוּ ז"ל, אֲתִי לֹון בְּכָל יוֹמָא תְּרִי זְמַנִּי, וְאוֹלִיף לֹון. וְלֹא יָדַע אֵינֶשׁ בְּהוּ.

ב יוֹמָא חַד הוּו חֲפִימַיָּא בְּכִי מְדַרְשָׁא שׁוֹאֲלִין, וְאֶמְרִין, קְלָלוֹת שְׁבַתְוֹרַת כְּהֻנִּים, אֵינֹון כְּנָגַד בֵּית רֵאשׁוֹן. קְלָלוֹת שְׁבַמְשֵׁנָה תוֹרָה כְּנָגַד בֵּית שְׁנֵי וְגָלוֹת אַחֲרוֹן. בְּקָלוֹת שְׁבַתְוֹרַת כְּהֻנִּים, אֵית בְּהוּ הַבְּטָחוֹת, וְחֲכִיבוּ דְקַב"ה לִישְׁרָאֵל, דְּכָתִיב, וְזָכַרְתִּי אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹוב וְגו'. וְכָתִיב וְאָף גַּם זֹאת בְּהִיוֹתֶם בְּאֶרֶץ אֲיִבֵיהֶם. קְלָלוֹת שְׁבַמְשֵׁנָה תוֹרָה, לֵית בְּהוּ הַבְּטָחוֹת, וְלֵית בְּהוּ נְחֻמָּה כְּלָל, כְּמָא דְכָתִיב בְּקָלוֹת קְדָמָיִן. וְלֹא הוּו יָדְעִי.

ח'לופי גרסאות

א נ"א מוסף שאילתא דשאל חברייה לר' שמעון בן יוחאי עליו השלום על לוותין דמשנה תורה אם אית בהון נחומין אם לאו ר' שמעון (קראקא). ב נ"א ל"ג ליה (דפוסים ראשונים). ג נ"א ואגניו (דפוסים ראשונים). ד נ"א נפק (קראקא). ה נ"א ל"ג וגלות אחרון (קראקא) נ"א גלות אחרון (ווינצ'יא).

מסורת הזהר

(א) (ויקרא כו) וירא כב לעיל חקת אות עט קלד.

הסולם

הבטחות ונחמות שבקללות דמשנה תורה

(ב) יוֹמָא חַד הוּו וְכו': יוֹם אַחַד הִיו שׁוֹאֲלִים הַחֲבָרִים בְּבֵית הַמְדַרְשׁ, נֵאמְרוּ, קְלָלוֹת שְׁבַתְוֹרַת כְּהֻנִּים, הֵם כְּנָגַד בֵּית רֵאשׁוֹן. קְלָלוֹת שְׁבַמְשֵׁנָה תוֹרָה, הֵם כְּנָגַד בֵּית שְׁנֵי וְהַגְלוֹת הָאֲחֵרוֹנָה וְהֵנָּה בְּקָלוֹת שְׁבַתְוֹרַת כְּהֻנִּים, יֵשׁ בְּהוּ הַבְּטָחוֹת וְאֵהֵבַת הַקַּב"ה לִישְׁרָאֵל, שְׁכַתוּב, וְזָכַרְתִּי אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹוב וְגו'. וְכַתוּב, וְאָף גַּם זֹאת בְּהִיוֹתֶם בְּאֶרֶץ אֲיִבֵיהֶם וְגו'. וְהַקְלָלוֹת שְׁבַמְשֵׁנָה

מאמר

מאמר הבטחות ונחמות שבקללות דמשנה תורה

(א) רבי שמעון בן יוחאי וכו': רשב"י הלך לו וברח למדבר לוד, ונחבא במערה אחת, הוא ורבי אלעזר בנו. קרה להם נס, ויצא להם חרוב אחד ומעיין מים אחד. אכלו מאותו החרוב, ושתו מאותם המים. ואליהו ז"ל, היה בא אליהם ב' פעמים בכל יום, ולימד אותם. ואיש לא ידע מהם. (דפו"י דף נ"ט ט"ג)

ב זהר כי תבא חדש

ג) קם רבי יהודה בר אלעאי ואמר, חבל על גריעותא דבר יוחאי, ולית מאן * (דידע מניה. ואלו ידעי, לית רשו לגלגא ליה).

ד) ר' יוסי ב"ר יהודה, קם יומא חד בצפרא, חמי כל אינון עופין דאינון הוו טאסן, ושפנינא תדא אולא בתרייהו. קם על רגלוי ואמר, שפנינא, שפנינא מהימנא ימיומא טופנא, דיוקנא דעמא קדישא, לך יאות ולך נאה, זיל ועביד לי שליחותא תדא לבר יוחאי, באתר דאיהו תמן.

ה) אסתתרא ההוא ישפנינא וקמת קמיה. כתב פתקא תדא, ואמר מה דאמר. וקמת שפנינא ונטלת בפומיה, ואולת לגביה דר"ש, ושויאת ליה בכנפא. אסתפל בההוא פתקא, ובכה, הוא ורבי אלעזר בריה. ואמר, בכנינא על פרישותנא מן חבריא, ובכנינא על מלין אלין, דלא אתגליין להו, מה יעבדון דרי בתראי, אי ישגיחון בהאי.

ו) אדהכי, אתא אליהו ז"ל, חמי דבכי, אמר בשליחותא אתרא הוינא זמין, השתא, ושרני קב"ה לשככא דמעיה. אי רבי, אי רבי, לא תהו אצטריך השתא לגלגא לצדיקיא מלין אלין.

ז) אבל כן אמר קב"ה, בקללות קדמאין אית ל"ב קראי, וכלהו לקביל שבילי דאורייתא. בקללות בתראי אית בהו נ"ג קראי, לקביל פרשיין וואורחין דאורייתא.

חלופי גרמאות

1 ג"א דיומא (קראקא). 2 ברפוס קראקא חסר מן שפנינא עד שפנינא (קראקא). 3 ג"א ל"ג השתא (קראקא). 4 ג"א אחרנין (קראקא).

הסולם

מאמר

הכמחות ונחמות שבקללות דמשנה תורה ואמר מה שאמר. והיונה קמה ולקחה המכתב בפייה, והלכה לר"ש, ושמה המכתב בכנפיה. הסתכל ר"ש באותו המכתב, ובכה, הוא ור' אלעזר בנו. ואמר, בוכה אני על שנפרשתי מן החברים, ואני בוכה, על דברים אלו שאינם נגלים להם. מה יעשו הדורות האחרונים אם יסתכלו בזה.

בבמשנה תורה, אין בהן הבטחות, ואין בהן נחמה כלל, כמו שכתוב בקללות הראשונות. ולא היו יודעים לישוב את זה.

א) אדהכי אתא אליהו וכו': בתוך כך בא אליהו ז"ל. ראה שבכה. אמר, בשליחות אחרת הייתי מוכן עתה, ושלתני הקב"ה לשכך את דמעתיך. אהה רבי, אהה רבי, לא היה צריך עתה לגלות דברים אלו לצדיקים.

ג) קם רבי יהודה וכו': קם ר"י בר אלעאי ואמר, אוי על חסרונו של בר יוחאי, שחסר לנו, ואין מי שיודע ממנו. ואם היו יודעים אין רשות לגלותו.

ז) אבל כך אמר וכו': אבל כך אמר הקב"ה, בקללות הראשונות יש ל"ב פסוקים, וכולם הם כנגד שבילי התורה. דהיינו ל"ב שבילי החכמה. בקללות אחרונות יש בהן נ"ג פסוקים, כנגד ג"ו פרשיות ודרכים שבתורה. בגלות

ד) ר' יוסי ב"ר וכו': ר' יוסי ב"ר יהודה, קם יום אחד בבוקר, ראה כל אלו העופות שהיו מעופפות, ויונה אחת הלכה אחריהם. קם על רגליו ואמר, יונה, יונה הנאמנת מימי המבול, הצורה של העם הקדוש, כי ישראל נקראים יונה, לך יפה לך נאה, לכי ועשי לי שליחות אחת לבן יוחאי, במקום שהוא שם.

ה) אסתתרא ההוא שפנינא וכו': היונה סובבה וקמה לפניו. כתב מכתב אחד, (דפוסי דף ג"ט ט"ג * ט"ד)

זהר כי תבא חדש ג

ח) בגלות קדמאה דבית ראשון, עברו ישראל אינון שבילין סתימין דסתרא, אתגלי חובייהו, ואתגלי קיצא דילהון, ונתמטא ונבטחוטא דילהון. בגלות בתרא דבית שני, עברו ישראל גין פרשיות אורחין דאתגליין, אסתים חובייהו, ואסתים קיציהו, ולא כתיב בהו הבטחות ונתמטות.

ט) אדהכי, עבר יחד רותא, ואפריש לון, וסליק אליהו גו גלגלא דנתרא, ואשתאר רבי שמעון, ורבי, ואדמוף אפיתחא דמערתא. אדהכי, אתא אליהו ז"ל, אמר, קום רבי שמעון אתער משנתך, ופאה חולקך, דקב"ה בעי ביקרך. ככל הבטחות ונתמטות דישאל, בהני קלות פתיכי.

י) פוק וחוזי, מלפא דרחים לבריה, ואע"ג דלטייה ואלקנייה, רחימו דמעוי עליה. פד אתוי רוגזא תקיף, פדין רחמנותא עליה. פך קב"ה, אע"ג דלטייט, מלוי ברחימו. אתחניין באתגלייא לווטין, ואינון טבון סגיגין, בגין דאלין קלות ברחימו הוו. מה דלא הוה פן באינון קדמאין, דכלהו הוו בדינא תקיף.

יא) באלין אית דינא ורחימו, פאפא דרחים על בריה, ורצועה דמלקיותא נקיט בידיה, עביד נהימו סגיגא, וקלין רבובין. ומלקיותא יפילין ברחמי.

יב) וקשיא מפל אינון וקלות, דא הוא דכתיב, גם כל חלי וכל מכה אשר לא כתוב בספר התורה יעלם ה' עליך עד השמדך. הכא

חלופי גרסאות

י גיא ליג חר (קראקא). כ גיא כ"כ (קראקא). ל ה"ג הסלם גיא בלילין (כל הרפוסים). מ גיא קשה (רפוסים ראשונים). נ ליג קלות (קראקא).

מסורת הזהר
(דברים כח).

הסולם

הבטחות ונתמטות שבקלות דמשנה תורה

י) פוק וחוזי מלפא וכו': צא וראה, מלך שאהב את בנו, אע"פ שקללו והכהו, אהבת מעיו עליו. כשמראה כעס חזק, אז רחמים שלו עליו. כך הקב"ה אע"פ שקלל, דבריו הם באהבה, בגלוי הן נראות קלות, והם טובות גדולות. משום שאלו הקלות היו באהבה. מה שלא היה כן, בקלות הראשונות, שכולן היו בדין קשה.

יא) באלין אית דינא וכו': בקלות האלו שבמשנה תורה, יש דין ואהבה, כאב האוהב את בנו, ומחזיק בידו הרצועה להכאה, והוא שואג שאגה גדולה, וקלות גדולות. והמכות כלולות ברחמים.

יב) וקשיא מפל אינון וכו': והקשה מכל אלו הקלות, הוא זה שכתוב, גם כל חלי וכל מכה אשר לא כתוב בספר התורה יעלם

מאמר

ח) בגלות קדמאה דבית וכו': בגלות הראשונה של בית ראשון עברו ישראל השבילים הסתומים האלו שבסתר, שאין עונם גדול. ע"כ נגלה עונם ונגלה הקץ שלהם, והנחמה וההבטחה שלהם. בגלות האחרונה של בית שני, עברו ישראל גין פרשיות שהם הדרכים הגלויים, שעונם גדול, ע"כ סתם עונם, וסתם הקץ שלהם, ואין כתובות בהם, הבטחות ונתמטות.

ט) אדהכי עבר חד וכו': בתוך כך עבר רוח אחד, והפריד ביניהם, ועלה אליהו בגלגל של אש. ונשאר ר"ש, ובכה, וישן בפתח המערה. בתוך כך בא אליהו ז"ל, אמר, קום ר"ש התעורר משנתך. אשרי חלקך, שהקב"ה רוצה בכבודך. כל הבטחות והנחמות של ישראל כתובים באלו הקלות.

הואט

(דפו"י דף ג"ט ט"ד)

ד זהר כי תבא חדש
אינון הבטחות דאבא על בריה, ברחימו סגי. י' יעלה לא כתיב, אלא יעלם, יכבש לון, ויכסי לון בנוקבא דדוכתייהו, דלא יפקון לבר, ויהון פבושין ומכוסין בנוקבייהו.

יג) עד השמדך, מה דלא יהי לעלם ולעלמי עלמיא, דהא אומי קב"ה, דלא ישיצי נת ישראל לעלם ולעלמי עלמין, ודוכגניהון יהי קיים תדירא. דכתיב, א' בן יעמד ורעכם ושמכם. וכתוב, כ' כה אמר ה' אם ימדו שמים מלמעלה כו'.

יד) והואיל ובאומא איהו דלא ישתיצון ישראל, וזמינא דיהון פל מכתשין ומרעין טמירין ומכוסין, דלא יפקון לבר לאבאשא לון, עד זימנא דישתיצון מן עלמא, מה דלא יהא לעלם ולעלמי עלמין.

טו) סופא דכולהון וסיומא דילהון, ויהשיבך ה' מצרים באניות בדרך אשר אמרתי לך לא תסיף עוד לראתה והתמכרתם שם לאיביך לעבדים ולשפחות ואין קנה. הכא הבטחות ונחמות, דזמין קב"ה למעבד לישראל בסוף יומיא. ויהשיבך ה' מצרים באניות, אבטחותא ב' לאתבא ולמעבד נסין ואתין דעבד קב"ה במצרים, ביומין קדמאין. כד"א א' כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות.

חלופי גרסאות

א נ"א יעלם (דפוסים ראשונים). ב נ"א לו ויכסו לו (ווינצ'יא). ג נ"א ויבטלון וליג ויכסי לון (קראקא). ד נ"א מהם (קראקא). ה נ"א ובאומנא (קראקא). ו נ"א זמנא (דפוסים ראשונים). ז נ"א ומכסין (ווינצ'יא) נ"א ומכסין (קראקא). ח נ"א יהי (קראקא). ט א נ"א ליג יומיא (קראקא). י ב נ"א למיעבד ולאחבא (דפוסים ראשונים).

מסורת הזהר

ג) (ישעיה סו) הקס"ז סה ב"א רלב ויקרא רסח אחרי מות רכב ואתחנן קצח ת"ז תל"א ד' עו. תס"ט ד' קה: ד) (ירמיה לא). ה) (דברים כח) ז"ח ד' ס ט"א. ו) (מיכה ז) שמות קלב.

הסולם

הבטחות ונחמות שבקללות דמשנה תורה שלא יצאו לחוץ להרע אותם, עד הזמן שיכלו מהעולם, מה שלא יכול להיות לעולם ולעולמי עולמים.

מאמר

יעלם ה' עליך עד השמדך. כאן ההבטחות של האב על בנו הן באהבה רבה, יעלה לא כתוב, אלא יעלם, שפירושו שיכבוש אותם ויכסה אותם בנקב במקומם שלא יצאו לחוץ, ויהיו כבושים ומכוסים בתוך הנקב שלהם.

טו) סופא דכלהון וסיומא וכו': הסוף של כל הקללות והסיום שלהם, הוא, והשיבך ה' מצרים באניות בדרך אשר אמרתי לך לא תסיף עוד לראותם והתמכרתם שם לאיביך לעבדים ולשפחות ואין קונה. ראו הבטחות ונחמות, שעתיד הקב"ה לעשות לישראל באחרית הימים. שכתוב, והשיבך ה' מצרים באניות, שהוא הבטחה לשוב ולעשות נסים ואותות שעשה הקב"ה במצרים בימים הראשונים. כש"א, כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות.

יג) עד השמדך מה וכו': עד השמדך, זה לא יהיה לעולם ולעולמי עולמים, שהרי נשבע הקב"ה שלא יכלה את ישראל לעולם ולעולמי עולמים, וזכרונו יהיה עומד תמיד, שכתוב, כן יעמוד זרעכם ושמכם. וכתוב, כה אמר ה', אם ימדו שמים מלמעלה וכו'.

יד) והואיל ובאומא איהו וכו': וכיון שהוא בשבועה שישראל לא יכלו, ע"כ המכות וכל המחלות עתידים להיות נסתרים ומכוסים (דפויי דף ג"ט ט"ד * דף ס' ט"א)

באניות

זהר **כי תבא** חדש **ה**

טז באניות, יקבא איהו, כמה דאמרת, דאת דריש בעניות, דשתכלה פרוטה
 מן הפיס. אבל, זמינין כל בני עלמא למיתי עלייהו דישראל על ספינן דימא,
 ויחשבון לשיצאה לון מן עלמא, וכלהו טביעין גו ימא, כמה דעבד ביומין קדמאין.
יז ותמן איהו חדנה סגיאה. ופתיב הקבא באניות, וכתיב התם באניות
 רנתם. מה להלן רנה אף כאן רנה.
יח בדרך אשר אמרתי לך. מן יומא דאתברי עלמא, לא גלי גבורתיה
 קב"ה לאתחזאה בעלמא, ושעתא דרעותא, אלא בההוא דרך. פי פאשר ראיתם
 את מצרים, ופאותו דרך, ובההוא גוונא יצביד לך.
יט דהא לבתר מפל שאר סטרין יתפנשון עלייהו דישראל, ויחשבון
 ישראל, דזומנא דא יתאבדון, ואינון זבינין לבעלי דבביהון, הה"ד מהתמפרתם
 שם, ונמפרתם לא כתיב, אלא והתמפרתם, בלבכון תחשבון דאתון זבינין, ולאו
 הכי, דהא ואין קונה פתיב, ולית מאן דיקיל לשלטאה עלייהו.
כ וכל דא, לסוף יומיא. ותלייא כולא בתיובתא. וכולא סתים. כמה דכתיב,
 למען תשפילו את כל אשר תעשון. מאן דאית ליה לבא, יסתכל וידע לאתבא
 למאריה.
כא אמר ליה ר' שמעון, ב'אן אתר אתגלייא פירקנא דישראל בהגי
 קללות. אמר, אשגח ודייק, דוכתא בישא מפלהו, תמן הוי.

מסורת זוהר **חלופי גרסאות**

(י) (ישעיה מג) שמות יא. ח (דברים כח) לעיל אות ט"ו. ג נ"א ל"ג הכא (קראקא). ד נ"א ותכלה (דפוסים ראשונים).
 ה נ"א ל"ג מן הכיס (קראקא). ו נ"א ל"ג כתיב הכא (שם כט).
 באניות וכתיב התם (קראקא). ז נ"א מוסיף באותו דרך ובההוא דרך (קראקא). ח נ"א ל"ג דישראל (דפוסים ראשונים).
 ט נ"א כאן ול"ג אתר (קראקא). י נ"א ל"ג דוכתא (קראקא).

הסולם **מאמר**

טז באניות. הכא איהו וכו': באניות. הפירוש הוא כאן, כמו שאמרת, שאתה דורש בעניות. כי הא' נחלפת לע', דהיינו שתכלה אז הפרוטה מן הכיס. אבל עתידים כל בני העולם לבא על ישראל באניות הים, ויחשבו לכלות את ישראל מן העולם. וכולם יהיו נטבעים בתוך הים, כמו שעשה בימים הראשונים.
יז ותמן איהו חדנה וכו': ושם היא שמחה גדולה. כי כתוב כאן באניות, וכתוב שם באניות רנתם, מה להלאה רנה, אף באניות שבכאן היא רנה.
יח בדרך אשר אמרתי לך: מיום שנברא העולם לא גילה הקב"ה גבורתו שתראה בעולם, ולא שעת רצון, אלא בדרך ההוא. למצרים. כי אשר ראיתם את מצרים. באותו הדרך, ובאותו האופן, יעשה לך. (עיי' בזהר לך דפוס"י דף ס' ט"א)
הבטחות ונחמות שבקללות דמשנה תורה
 דף מ"ח ד"ה ויש כאן, ומשם תבין ביאור הדברים שבכאן.
יט דהא לבתר מכל וכו': כי לאחר שכל הצדדים האחרים מאומות העולם, יתקבצו על ישראל, יחשבו ישראל, שבעת ההיא יאבדו, והם יהיו נמכרים לאויביהם. ז"ש והתמכרתם שם. ונמכרתם לא כתוב, אלא והתמכרתם, דהיינו שתחשבו בלבבכם שנמכרתם, ואינו כן, כי, ואין קונה, כתוב, שאין מי שיוכל לשלוט עליכם.
כ וכ' דא לסוף וכו': וכל זה יהיה באחרית הימים, והכל תלוי בתשובה. והכל סתום. כמו שכתוב, למען תשכילו את כל אשר תעשון. מי שיש לו לב, יסתכל, וידע לשוב לאדונגו.
כא אמר ליה ר"ש וכו': אמר ליה ר' שמעון

ו זהר **כי תבא** חדש

כב אשגח ודייק באשפח, דכתיב, והיו חייך תלאים לך מנגד ופחדת לילה ויומם ולא תאמין בחייד. ואע"ג דנדעי דחברא זמן, אינון חיים, תלוין קמן וספיקן. ועיקרא איהו ויציקן מלין.

כג כתב פתקא לעידן ומשא, ושוייה בפום שפנינא, ואזלת לגביה דרבי יוסי, דתהו בדוכתיה, ועינוי מחפאן. פיון דחמא לה, אמר, שפנינא. כמא אף מהימנא מפל עופא דשמאי, קרא עליה, ותבא אליו היונה לעת ערב והנה עלה זית טרף בפיה.

כד נטל פתקא, ועאל לגבי חבריא, וואחמי לון. ווסחי לון עוכדא, תוהו. בכה רבי יהודה ואמר, ווי, אע"ג דלא נדעין ליה, מקום שיפול העץ שם יהוא. אתר דבר יוחאי תמן, חבריא בהדיה, ומתערין מניה ואולפין מניה.

כה ופאה נפשיה דבר יוחאי, דקב"ה עביד עמיה נסין, ואיהו גזיר, וקב"ה מקיים. ועתיד למהוי רישא לצדיקיא, דיתבי בגנתא דעדן. ויקבל אפי שכינתא, ויחמי לקב"ה, וישתעשע עם צדיקיא, ויימא להו, באו נשתתוה ונכרעה נכרעה לפני ה' עושנו.

מאמר כי ינצו אנשים

כו כי ינצו אנשים, אלין מיכאל וסמאל. ונגפו אשה הרה, דא כנסת

<p>חלופי גרמאות</p> <p>כ נ"א ולא אשכח (קראקא). ל נ"א ל"ג חבריא (קראקא). ט נ"א ואחזי (קראקא). ו נ"א וחזי (דפוסים ראשונים). ס נ"א ומתערין (קראקא). ז נ"א מוסיף עושנו השם יתברך ויתעלה למען שמו הגדול יורכנו בדרך ישרה ויספיק ביונו נשתתוה וגוי לפני השם. 9 בדפוי"י כתבו לקוטים.</p>	<p>מסורת הזהר</p> <p>(י) שם כח) מקץ רח לעיל ז"ח יתרו ג"ער. (כ) (בראשית (ח) שלח קב ז"ח נח טו קמא. (ל) (קהלת יא) ויקרא רפב פנחס נ ז"ח בשלה לט. (ח) (שמות כא) משפטים שעא. לעשות מצותיו כדי שנהיה מאתן שכתוב בהם באו</p>
--	---

<p>הפסוקים</p> <p>הכפחות ונחמות שבקללות דמשנה תורה</p> <p>כד נטל פתקא ועאל לון. לקח המכתב מן היונה, ובא אל החברים, והראה להם. וסיפר להם המעשה. תמהו. בכה ר' יהודה, ואמר אי, אע"פ שאין אנו יודעים אותה, מקום שיפול העץ שם יהוא. דהיינו, המקום שכן יוחאי שמה, החברים עמו, ומתעוררים ממנו ולומדים ממנו.</p> <p>כה זכאה נפשיה דבר וכו': אשרי נפשו של בן יוחאי, שהקב"ה עשה עמו נסים, והוא גזיר והקב"ה מקיים. והוא עתיד להיות ראש לצדיקים היושבים בגן עדן, ויקבל פני השכינה, ויראה את הקב"ה, וישתעשע עם הצדיקים, ויאמר להם, באו נשתתוה ונכרעה לפני ה' עושנו.</p> <p>מאמר כי ינצו אנשים</p> <p>כו כי ינצו אנשים: הם מיכאל וגבריאל, שה"ס ימין ושמאל, שהם חסד וגבורה. ובשעה שהם בחלוקת ואינם נכללים זה בזה, ונגפו אשה</p>	<p>מאמר</p> <p>שמעון, באיזה מקום נתגלתה גאולת ישראל בקללות האלו. אמר לו אליהו, הסתכל והבט במקום הרע ביותר מכל הקללות, שם הוא גילו עת הגאולה.</p> <p>כב אשגח ודייק ואשכח וכו': הסתכל והביט ומצא. שכתוב, והיו חייך תלויים לך מנגד ופחדת לילה ויומם ולא תאמין בחייד. שפירושו, אע"פ שהחברים יודעים זמן הקץ, החיים האלו, דהיינו הגאולה, תלויים שם, ועם כל זה הוא בספק. שז"ס ולא תאמין בחייד. אבל מה שהחברים יודעים הוא עיקר, והדברים נכונים.</p> <p>כג כתב פתקא לעידן וכו': כתב מכתב לעת ערב, ושם אותו בפה היונה. והלכה אל ר' יוסי, שהיה עוד במקומו ועינוי מחכות. כיון שראה אותה, אמר, יונה כמה את נאמנת, יותר מכל עוף השמים. קרא עליה, ותבא אליו היונה לעת ערב והנה עלה זית טרף בפיה.</p> <p>(דפוי"י דף ס' ט"א)</p>
---	--

זהר **כי תבא** חדש ז
ישראל ויצאו לדרך בגלות. עגוש יענש, דא סמאל. פאָשר ישית עליו בעל האשה,
דא קב"ה.

מאמר יוסף משלו נתנו לו

כז יוסף, מדיליה יתבו ליה. פומא דלא נשק לעברה, ועל פיך ישק כל
עמי. ורזא דמלה, מניה אתון כל עלמא, ומניה פרחין נשמתינן לכולא.

כח * הצואר שלא הרפין לעבירה, וישם רכד הנהב על צוארו. ורזא
דמלה, וי דרגין דאינון לעילא מניה, וכולהו נגדין ליה נגידו טבא מעתיקא
קדישא.

כט ודא הוא רזא דנה"ב דאיהו ארביסר דכל תדא ותדא, מאינון ז'
דרגין, כלילא מרחמא ודינא. ודא הוא רזא, דאמרו מארי מתניתין, סוכה שהיא
גבוהה למעלה מעשרים אמה פסולה. בגין דכל תדא ותדא, כלילא מרחמי ודינא,
ואם היא לתתא מי פסולה, בגין דלאו איהי כלילא מרחמי ודינא.

ל הגוף שלא הרפין לעבירה, וילבש אתו בגדי שש. היינו רזא דו"ו
דשמא קדישא. הרגלים שלא הלכו לדבר עבירה, וירכב אתו במרכבת המשנה.
בגין דאית רתיכא עילאה, ורתיכא תתאה, ויוסף זכי לתרנוייהו, בגין דנטר
ברית קדישא *.

חלופי גרסאות
צ בדפו"י כתבו עכ"מ.

מסורת הזהר
(בראשית מא) מקץ סר בהשמטת ח"א ד' רפז, ד"י
ת"ז ת"ע ד' קלו: ט) (שם) מקץ סר.

יוסף משלו נתנו לו

הסולם

מאמר

כט ודא הוא רזא וכו': וזהו סוד הזהב
דהיינו מ"ש רביד הזהב וגו'. שהוא בגימטריא
י"ד, שכל אחד ואחד מאלו שבע מדרגות, שהן
בינה חג"ת ונה"י דז"א, כלולות מרחמים ודין,
וע"כ הם ב"פ שבע, שהם י"ד שה"ס זהב. וזהו
סוד שאמרו בעלי המשנה, סוכה שהיא גבוהה
למעלה מעשרים אמה פסולה, שהפירוש הוא
למעלה מז"א, שיש בו עשר ספירות, משום
שכל אחת ואחת כלולה מרחמים ודין, ע"כ הם
עשרים, ואם הסוכה יותר גבוהה מעשרים אין
לנו השגה, כי אין השגה למעלה מז"א. ואם
היא למטה מעשרה פסולה, משום שאינן
כלולות מרחמים ודין.

ל הגוף שלא הרפין וכו': הגוף שלא
כפף עצמו לעבירה, זכה אל, וילבש אותו בגדי
שש. שהוא סוד הו', שבשם הקדוש הו"י"ה,
שבגימטריא שש. הרגלים שלא הלכו לדבר
עבירה, זכו אל, וירכב אותו במרכבת המשנה.
כי יש מרכבה עליונה של הבינה, ויש מרכבה
תחתונה של המלכות, ויוסף זכה לשתייהן, משום
ששמר ברית הקדש.

שבת

אשה הרה. זו היא כנסת ישראל, דהיינו
השכינה, שמחמת המחלוקת נסתמים אורות
השכינה, ויצאו ילדיה, שהם ישראל, בגלות.
עגוש יענש, זה סמאל, שהסית את ישראל
לחטוא ולגרוע מחלוקת בין ימין ושמאל, **כאשר
ישית עליו בעל האשה**, זה הוא הקב"ה.

מאמר יוסף משלו נתנו לו

כז יוסף מדיליה יתבו וכו': יוסף, משלו
נתנו לו. הפה שלא נשק לעבירה, דהיינו לאשת
פוטפור, זכה אל, ועל פיך ישק כל עמי. וסוד
הדבר. משום שנעשה עי"ז מרכבה ליסוד דז"א,
ע"כ, ממנו, שהוא יסוד דז"א, ניוון כל העולם,
וממנו פורחות נשמות לכל אדם. כי הנשמות
נמשכות מיסוד ומלכות.

כח הצואר שלא הרפין וכו': הצואר
שלא כפף עצמו לעבירה, זכה אל, וישם רביד
הזהב על צוארו. וסוד הדבר, משום שע"י
נעשה מרכבה ליסוד דז"א, אשר שש המדרגות
שהן למעלה ממנו, דהיינו בינה חג"ת ונה"י
דז"א, כולם מושכים לו המשכה טובה מעתיקא
קדישא, שהוא הכתר.

(דפו"י דף ס' ט"א)

ה זהר כי תבא חדש
לא שבת, ש' בת. בזמן שיתחברו ג' אבות עם המלכות, שהיא ב"ת, תקרא שבת.
לב ויטע אשל בכאר שבע, הקיצוץ שקצץ אדם הראשון, תקנו אברהם, והוא בכאר שבע, שהיא המלכות. ד"א אש"ל, גונוי מדות, שהם חג"ת "אדום" שחור "לכן המשיך לה מהם, בסוד שג' עדרי צאן רובצים עליה.
לג יעקב שמש בבית שם ועבר, י"ד שנה. לתקון יובל ושמטה, שהם לאה ורחל.

מאמר מ"ב מסעות

לד ת"ח, בשעתא דאפיק קב"ה לישראל מארעא דמצרים, אפיק לון ברנא דשמא דמ"ב אתון, כגוונא דכרא ביה שמיא וארעא.
לה ובגין דא, פד נפקו ישראל מארעא דמצרים, נטלו תריסר מטלנין, עד דמטו לטורא דסיני. הה"ד, ביום הזה באו מדבר סיני. וכעא קב"ה, דתלתין מטלנין אותרנין, דלהו אולין יתהון בתלתא יומין. הה"ד, ויסעו מהר ה' דרך שלשת ימים. עשרה מטלנין בכל יומא.
לו ובגין דתבו, גרמו דלהו נטלין יתהון בתלסר קדמאין. ובגין דא לא עלו לארעא, עד דנטלו תלתין מטלנין אותרנין, ואשתלים רנא דשמא דמ"ב אתון, כגוונא דעוכדא דבראשית י.

מסורת הזהר (במדרש י) בהעלותך קכח. (בראשית טו.) (9) (במדרש י) בהעלותך קכח.
 חלופי גרסאות ק נ"א בתריסר (מנוקאטש במרוכבים). ר בדפו"י כתבו עכ"מ.

הסולם מאמר
לא שבת, ש' בת וכו': שבת, היא אותיות ש' בת, שזה מורה, שבזמן שיתחברו ג' אבות, שהם חג"ת, עם המלכות, שהיא בת תקרא שבת.
לב ויטע אשל בכאר שבע: היינו, הקיצוץ בנטיעות, שקצץ האדם הראשון, באכילת עצה"ד, תקנו אברהם. וע"כ נאמר, ויטע אש"ל. שתקן הנטיעה שקצץ אדה"ד. והוא בכאר שבע, שהיא המלכות, ששם היה הפגם. פירוש אחר. אש"ל, רומז על צבעי המדות שהן חג"ת, שהן אדום שחור לכן, שהם ר"ת אשל. והמשיך מהם לבאר שבע, שהיא המלכות, בסוד ג' עדרי צאן רובצים עליה. שג' עדרי צאן ח"ס חג"ת והבאר ח"ס המלכות.
לג יעקב שמש בבית וכו': יעקב שמש בבית שם ועבר י"ד שנה לתקון יובל ושמטה. שהם לאה ורחל. פירוש כי המלכות שמתזה ולמעלה דו"א, נקראת לאה, והיא בחינת בינה, ע"כ נקראת יובל. והמלכות שמתזה ולמטה (דפו"י דף ט' ט"א)

שבת ש' בת
 דו"א, ה"ס רחל, והיא ספירה שביעית לחג"ת נה"י דו"א ונקראת שמטה.
 מאמר מ"ב מסעות
לד ת"ח בשעתא דאפיק וכו': בוא וראה, בשעה שהקב"ה הוציא את ישראל מארץ מצרים, הוציאם בסוד השם דמ"ב אותיות, כמו שברא בו שמים וארץ. שהשם הזה יוצא מן ב' דבראשית עד הב' של ובהו (עי' ביאורו בהקדמת ספר הזהר אות ג').
לה ובגין דא כד וכו': ומשום זה כשיצאו ישראל מארץ מצרים נסעו י"ב מסעות, עד שהגיעו להר סיני. ז"ש ביום הזה באו מדבר סיני. כי ז"ה הוא בגי' י"ב. ורצה הקב"ה ששלשים המסעות האחרים, להשלים מ"ב מסעות כנגד השם מ"ב, ילכו אותם בגי' ימים. ז"ש, ויסעו מהר ה' דרך שלשת ימים. שהיו צריכים ללכת עשרה מסעות בכל יום.
לו ובגין דהבו גרמו וכו': ומשום שחטאו גרמו שיהיו נוסעים אותם רק בי"ג הראשונים, כלומר שכל ג' ימים לא נחשבו להם

זהר כי תבא חדש ט

לז) ומפרי העץ אשר בתוך הגן, דא הוא אַתְר דְרוּחִיהוֹן דְכַנִּי נִשְׂא גְנִיזִין. וְדָא הוּא אַתְר דְאִיקְרִי אוּצְר הַנְּשָׁמוֹת. וְהוּא גְבִייה דְקב"ה, וְאִמְר לֹון, לָא תִשְׁתַּדְלוּן לְמַנְדַע, הָאִיךְ רוּחִיהוֹן מִתְפָּרְשִׁין מִזוּגָא דִיקְרָא דִילִי.

לח) ועל דא תנינן אשה פי תזריע וילדה זכר פתיב, ולא פליל דכר ונוקבא פפום אוּרְחֵי דְעֵלְמָא, דְלָא מִתְתַּבְּרָאן כְּמָה דְנִפְקוּ מְלַעֲלָא זוגות זוגות.

לט) בגין, דאדם קדמא וזוגא דיליה, חבו קמיה קב"ה. ועל דא, מתפרשין פד נפקין מלעילא. עד דיהא רעוא קמי קב"ה. אי זכה בר נש, יתבין ליה זוגיה, ואי לא, מפרשין לה מניה, ויתבין לה אוּרְחָא, ומולדין בגין דלא פדקא יאות.

מ) וע"ד פתיב, לא ידון רוחי באדם לעולם. מאי רוחי, רוחו מפעי ליה. אלא אינון תרין רוחי, דנפקי זוגות, לא ידונין פחדא. ועל דא כתיב, וילדה זכר ולא כליל דכר ונוקבא, פפום אוּרְחֵי דְעֵלְמָא. דאינון גרמו א.

מסורת הזהר חלופי גרסאות

ז (בראשית ג) ב"א תלה ב"ב שלו בהשמטות ח"א ד' רג. ד"י תזריע כג בהשמטות ח"ג ד' שא: ד"י. ק) (ויקרא יב) תזריע א. ו) (בראשית ו) ב"א רעו.

ו ה"ג בדפוס מנוקאטש במרובעים נ"א ל"ג וילדה זכר כתיב ולא כליל (ווינציא). ת נ"א ל"ג זכר (ווינציא) א בדפויי כתב ע"כ.

מאמר המולם ומפרי העץ

להם אלא למסע א', ועם י"ב הקודמים היו י"ג מסעות. ומשום זה לא נכנסו לארץ עד שנסעו שלשים מסעות אחרים, ונשלם סוד השם של מ"ב אותיות, כעין מעשה בראשית.

לז) ומפרי העץ אשר בתוך הגן: זה הוא מקום שרוחות בני אדם גנוזים שם. וזה הוא המקום שנקרא אוּצְר הנשמות. והוא אצל הקב"ה. ואמר להם לא תשתדלו לדעת איך הרוחות מתפרשים מהזוג היקר שלי.

פירוש. הנשמות נולדות מזוג ז"א ומלכות, וע"כ יש זכרים ונקבות בנשמות, ונדע שאור זכר מושפע מלמעלה למטה, בבחינת ג"ר. ואור נקבה מושפע רק ממטה למעלה בבחינת ו"ק. וע"כ נצטוו האדם הראשון שלא יסתכל ביציאת הנשמות מן המלכות, שה"ס העץ אשר בתוך הגן, כי אולי יתדבק בנשמות זכרים, וימשיך גם הוא הארת החכמה מאותו הזוג ממעלה למטה בבחינת אור זכר. כי המשכת החכמה ממעלה למטה ה"ס שמאל בלי ימין, וגורם לפירוד הז"א שה"ס הקו האמצעי, מן המלכות, שהמלכות תשאר בשמאל בלי ימין.

לח) וע"ד דא תנינן וכו': ועל זה למדנו, אשה כי תזריע וילדה זכר, כתוב, ולא כלול זכר ונקבה, כמו בנשמות, שבהן כל נשמה כלולה מזכר ונקבה, שהוא כפי דרך העולם, שבעוה"ז אין הזכרים והנקבות מתחברים, כמו שיצאו למעלה, בנשמות היוצאות מזו"ן שיצאים זוגות זוגות זכר ונקבה ביחד.

לט) בגין דאדם קדמא וכו': וע"כ אין (דפויי דף ט' ט"א)

יוצאים זוגות בעולם הזה משום שאדם הראשון והזוג שלו חטאו לפני הקב"ה, ועל כן כשהנשמות יוצאות מלמעלה ויורדות לעולם הזה, מתפרדים הזכר מן הנקבה, עד שיהיה הרצון לפני הקב"ה, לחזור ולחברו יחד. אם זכה האדם נותנים לו בת זוגו. ואם לא, מפרידים אותה ממנו, ונותנים לה איש אחר, ומולידים בנים שאינם כראוי.

מ) וע"ד כתיב לא וכו': וע"כ כתוב, לא ידון רוחי באדם לעולם. שואל, מהו רוחי, רוחו היה צריך לומר. ומשיב, אלא הם ב' רוחות שיוצאים זוגות, ורוחי הוא כמו שהיה מנוקד עם ח' פתוחה, שהוא לשון רבים, לא ידונו יחד. כי הם באים לעולם הזה כשהם נפרדים אחד מחבירו. וע"כ כתוב, וילדה זכר, שאינו כלול מזכר ונקבה אלא כפי דרך העולם. שהם, אדם וחוה גרמו בחטאם.

פירוש. משום שהאדם הראשון נתרבק בנשמות הזכרים המאירים ממעלה למטה, נמצא שהפריד הקשר של זכר ונקבה ביחד, כי כשהם ביחד, גם הזכר אינו מאיר ממעלה למטה. וכיון שאכל מעצה"ד, שפירושו שהמשיך הארת החכמה ממעלה למטה, עשה פרוד בנשמות, ובאות לעולם זכר בפני עצמו ונקבה בפני עצמה. וזה גרם ג"כ שהזכר הוא חסדים בלי חכמה, כי מתוך שנפרד מן הנקבה, אינו יכול להאיר עוד עם חכמה, כי הארת החכמה אסורה להשפיע ממעלה למטה, כדרך הזכר. ולפיכך אינו משפיע רק חסדים מכוסים.

טליק פרשת תבא